



(א) ע"י פשוט ומוס"י  
ב) ע"י חכמים ומוס"י  
ג) ע"י ר"מ ומוס"י  
ד) ע"י ר"ת ומוס"י  
ה) ע"י ר"מ ומוס"י  
ו) ע"י ר"ת ומוס"י  
ז) ע"י ר"מ ומוס"י  
ח) ע"י ר"ת ומוס"י

(ב) נ"מ שחלה דבעי  
ליסתלקא:

גליון הש"ס  
נ"מ ומוס"י א"ר מצינו:  
בשיעור מקובל כ"י נ"מ  
הואש"ל ע"פ ש"ל חידש  
בה דבר קאמר גופא  
(מסוס דבעי מומר) (מימר)  
אחריני דרב מצינו בה  
ובה"ג איתא בהנה"ג קמח  
דף קי ע"ג:

**י"ב** ותפח את נפשו וישתחבב את הארץ וישתחבב אליו ולא יזדעזעו בו ולא יעזבוהו ולא יקחוהו למעון ולא יקחוהו למעון ולא יקחוהו למעון... (בראשית י"ב)

**י"ג** וישתחבב אליו ולא יזדעזעו בו ולא יעזבוהו ולא יקחוהו למעון ולא יקחוהו למעון ולא יקחוהו למעון... (בראשית י"ג)

**מוסף רש"י**

וספר מתא במותרין ועומדין... (פ"י ב"ב דף ק"א)  
דעל על לך חשיב פסידא דלא הדר וליתא דרבה גופיה  
אית ליה נפי' לא יחפור (ב"ב דף ק"א)  
אלא להכי קרי ליה הכא פסידא דלא הדר לפי שבאותה עשה שלמדו  
שינושים נחבטלו לו לימוד של אמת:

**מ"ד** נקצץ בומנו. דלין דרך לקצוץ  
שלא בזמנו ולהפסיד פירות  
ועוד דלמרינן בפרק לא יחפור (ב"ב  
דף ק"ו). האי דיקלא דטעון קנא אסור  
למיקלא והיא דגריסי אפיקא יבש  
זמנו ואין נראה לר"י: **לא** מה  
יבש שא אבומנו. יבש משמע שלא  
זמנו שתלא קמי הוקנו ואע"ג דהוקנו  
נמי משמע שלא זמנו כדלמרינן  
בסמוך אימא והוקינו הוקינו משמע  
צ"ן זמנו צ"ן שלא זמנו אבל יבש  
לא משמע אלא שלא זמנו:  
**אף** נקצץ שא אבומנו. וא"ת ואמאי  
איצטריך למימר אף נקצץ שלא  
זמנו והא מעיקרא לא פריך אלא  
מיבש דהוא דומיא דנקצץ אבל מנקצץ  
זמנו לא פריך משום דאיכא למימר  
דנקצץ זמנו היינו לאחר שיבש שלא  
זמנו והשתא דשני ליה מיבש מו  
לא קשוי ליה לאצי ו"ל דמעיקרא  
נמי קשוי ליה מנקצץ דנקצץ משמע  
סתמא אחר שיבש זמנו כמו שדרכו  
והא דקאמר מה נקצץ זמנו אף יבש  
משניה אי נמי לא איצטריך אלא לפוקי דלא  
יודוק אפיקא נקצץ  
דומיא דבש כדמשני בטר הכי:

ומסתלקא הקונה יד יעשה ויאכל ואם באת לקנותו הרי אין עלי לעשות לך ומאכל את פירותי בחנם אם נתנהו לארץ לישקול מינייה וציה שזה חזי דינר והדינר ישאר לך והיינו חזי מילתי שחרי עכשיו אתה קונה ממני. ולעולם ריבעא ממש קאמר רב פפא (ו) ואין בעל הבית מפקיד כלום שעד עתה היה אוכל חזי הפירות ומעתה אוכל צ' שלשים דהיינו ד' דינרים). כי מטעם לשחיטת קדשים. הכרתי כך שאתה חדוד ויודע להעמיק ולהקשות וכי מטרת למסכת וזחיס שהיא עמוקה תא חקשי לי ואתן לב לתרץ לפי שאלתך. ויש אומרים דחזי מדחיה ולא היא דעל כרחיק קבולי קיבלה חדא דקושיא מעליא היא ועוד מדקאמר קסבר רב אשי ליימר מעלה דמסקנה ללו הכי הוא: קופא סכא פלגא. גפן שהוקינה בכרם הרי הוא כשאר זמורות שחולקין בהם ונוטל זה שחלה פלגא כשאר פירות דכיון דאורחה בהכי אדעתא דהכי נחם: **שטפה נהר**. וצלו לחלק העצים היה ליה כי שחלה דמיסתלק בלא זמניה וישקיל ריבעא. שטפה נהר שפמים שעוקרין לגמרי ופעמים שטופף את הקרקע והמחיסו ואין ראו לזכות בו כלום עד זמן מרובה: **ההוא נברא דמשין פרידיסא לחברי**. ומשכן לו כרם במשכתא דסורא א"י בנייתא: וקא. הוקין בזמנו שהיה ראו לכך: פירא הוי. עצים שבו ויטלם המלוה: **יבש האילן**. במשכתא קאי: **מה נקצץ זמנו**. שאין אדם קוצץ אילן שעושה פירות אלא זמנו שחלה לעשות פרי דכיון דלא אורחיה לאו פירא הוא ולאו אדעתא דהכי נחם: נפלו לה. לאשה. משניסת מת אביה ונפלו לה צירוסה: ימכרו

אלא חנה פלגא בשבתא קאמיא. דרך שאר שמלים שאין מסתלקין: השמא קבעי למיחב מנחא לאריסא. כלומר כיון דמיסתלק לו בלא זמנו אמאי שקיל פלגא בשבתא עד האדנא הוא שקיל בעל הבית פלגא בפירות וזה היה עושה זה כל עבודתו כמשפט אריסין השמא קבעי למיחב מנחא לאריסא עכשיו זה יכול כל המגיע לו וילך ועל בעל הבית ליתול עבודת הכרם וישטתך לתמה לאריסא ודרך אריס שיורד לכרם נטוע ליתול שליט בפירות נמחא בעל הבית מפקיד שליט ממחלימו בכל שנה: **ריבעא** דשבתא. לקמן מפרש שזוהי: **סבר** רב אשי למימר ריבעא. דתרי מילתי המגיעין לבעל הבית משחתיא השליט שישטתך ליתן לאריס שיורד לה דהוא דנקח בכל שנה הכרם כגון אם השבח שזה דינרים יוציא מהן שליט שעמדי ליתן לאריס נותרו ד' דינרין מהן יכול השחל דינר והיינו ריבעא במאי דמטא לבעל הבית דהוא דנקח דשבתא כוליה: **דנקא**. שחתי: **דאמר רב מניווי באפרא** דשקיל שחלה פלגא. בפירות ועושה עבודה לעולם: **ואריסא פילתא**. אריס שיורד לתוך הכרם גמורה ועבודה נוטל שליט בפירות: האי שחלה **דבעי אסתלקו**. שיימנן ליה כי היכי דלא נפקיד בעל הבית כלומר מעשינן במילתא למיחב ליה כי היכי דלא נמטייה פסידא לבעל הבית נשילוק בעל ז' ז': **אי אמרס בשחלה דנקא**. שקיל שחלה שפיר דכי הדר שקיל אריסיה מילתא הרי ג' דינרין צ"ן שנייה פש ליה פלגא דבעל הבית כדוהו שקיל עד השמא: **אלא** אי אמרס ריבעא ממש. דינר וחזי והאריס יכול שלש שגן צ' דינרין: **פסידא לבעיה**. חזי דינר ממחלימו: **וליימא** ליה. שחלה אנת מנחא דרך הז ליה לאריסא שיטתא צו החזי שך שהיה מוטל עלי לעשות ואתה אוכל פירות הז ליה לאריסא ועלי לנכות מחלקי עפי המגיע לו והיינו ריבעא ממש דינר וחזי כיצד טול אתה שלשה דבעי הכרם לחלק מהן תמן השליט לאריס מנחא אוכל כל השנה חזי פירות הכרם בלא ייאה: **מנחא דיידי מאי דבעינא עבידנא** ציה. חזי אמכרו לאחריס הרביע המגיע לדי ולא שייך גבאי למיתן מנחא לאריסא דהא מוצינא

וספר מתא בולג במותרין ועומדין דמי כללא דמילתא כל פסידא דלא הדר במותרין ועומדין דמי ההוא שתלא דאמר להו הכו לי שבחאי דבעינא למיסק לארעא דישאל אחא לקמיה דרב פפא בר שמואל אמר להו הכו ליה שבחיה א"ל רבא איהו אשבח ארעא לא אשבח א"ל אלא פלגא דשבחא קאמינא לך א"ל עד האדנא הוה שקיל בעל הבית פלגא ושתלא פלגא השמא בעי למיחב מנחא לאריסא א"ל ריבעא דשבחא קאמינא סבר רב אשי למימר ריבעא דהוא דנקא דאמר רב מניווי בריה דרב נחומי באתרא דשקיל שתלא פלגא ואריסא תילתא האי שתלא דבעי לאסתלקוי יהבינן ליה שבחא ומסקנינן ליה כי היכי דלא נמטייה הפסד לבעל הבית אי אמרת בשלמא ריבעא דהוא דנקא שפיר אלא אי אמרת ריבעא ממש קא מיטוי ליה פסידא לבעל הבית פלגא דנקא א"ל רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי ולימא ליה אנת מנחא דילך הכו ליה לאריסא ואנא מנחא דילי מאי דבעינא עבידנא ביה אמר כי מטית לשחיטת קדשים תא ואקשי רב גופא אמר רב מניווי בריה דרב נחומי באחרא דשקיל שתלא פלגא ואריסא תילתא האי שתלא דבעי (ו) אסתלקוי יהבינן ליה שבחיה ומסקנינן ליה כי היכי דלא ליפסוד בעל הבית אמר רב מניווי בריה דרב נחומי קופא סכא פלגא שטפה נהרא ריבעא ההוא גברא דמשכין פרידיסא לחבריה לעשר שניין וקש לחמש שניין אביי אמר פירא הוי רבא אמר קרנא הוי וילקח בו קרקע והוא אוכל פירות מיתבי י"בש האילן או נקצץ שניהם אסורים בו כיצד יעשו ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות מאי לאו יבש דומיא דנקצץ מה נקצץ בזמנו אף יבש בזמנו וקתני ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות אלמא קרנא הוי לא נקצץ דומיא דיבש מה יבש בלא זמנו אף נקצץ בלא זמנו ת"ש ד' נפלו לה גפנים וייתרם זקנים ימכרו

ומסתלקא הקונה יד יעשה ויאכל ואם באת לקנותו הרי אין עלי לעשות לך ומאכל את פירותי בחנם אם נתנהו לארץ לישקול מינייה וציה שזה חזי דינר והדינר ישאר לך והיינו חזי מילתי שחרי עכשיו אתה קונה ממני. ולעולם ריבעא ממש קאמר רב פפא (ו) ואין בעל הבית מפקיד כלום שעד עתה היה אוכל חזי הפירות ומעתה אוכל צ' שלשים דהיינו ד' דינרים). כי מטעם לשחיטת קדשים. הכרתי כך שאתה חדוד ויודע להעמיק ולהקשות וכי מטרת למסכת וזחיס שהיא עמוקה תא חקשי לי ואתן לב לתרץ לפי שאלתך. ויש אומרים דחזי מדחיה ולא היא דעל כרחיק קבולי קיבלה חדא דקושיא מעליא היא ועוד מדקאמר קסבר רב אשי ליימר מעלה דמסקנה ללו הכי הוא: קופא סכא פלגא. גפן שהוקינה בכרם הרי הוא כשאר זמורות שחולקין בהם ונוטל זה שחלה פלגא כשאר פירות דכיון דאורחה בהכי אדעתא דהכי נחם: **שטפה נהר**. וצלו לחלק העצים היה ליה כי שחלה דמיסתלק בלא זמניה וישקיל ריבעא. שטפה נהר שפמים שעוקרין לגמרי ופעמים שטופף את הקרקע והמחיסו ואין ראו לזכות בו כלום עד זמן מרובה: **ההוא נברא דמשין פרידיסא לחברי**. ומשכן לו כרם במשכתא דסורא א"י בנייתא: וקא. הוקין בזמנו שהיה ראו לכך: פירא הוי. עצים שבו ויטלם המלוה: **יבש האילן**. במשכתא קאי: **מה נקצץ זמנו**. שאין אדם קוצץ אילן שעושה פירות אלא זמנו שחלה לעשות פרי דכיון דלא אורחיה לאו פירא הוא ולאו אדעתא דהכי נחם: נפלו לה. לאשה. משניסת מת אביה ונפלו לה צירוסה: ימכרו

ומסתלקא הקונה יד יעשה ויאכל ואם באת לקנותו הרי אין עלי לעשות לך ומאכל את פירותי בחנם אם נתנהו לארץ לישקול מינייה וציה שזה חזי דינר והדינר ישאר לך והיינו חזי מילתי שחרי עכשיו אתה קונה ממני. ולעולם ריבעא ממש קאמר רב פפא (ו) ואין בעל הבית מפקיד כלום שעד עתה היה אוכל חזי הפירות ומעתה אוכל צ' שלשים דהיינו ד' דינרים). כי מטעם לשחיטת קדשים. הכרתי כך שאתה חדוד ויודע להעמיק ולהקשות וכי מטרת למסכת וזחיס שהיא עמוקה תא חקשי לי ואתן לב לתרץ לפי שאלתך. ויש אומרים דחזי מדחיה ולא היא דעל כרחיק קבולי קיבלה חדא דקושיא מעליא היא ועוד מדקאמר קסבר רב אשי ליימר מעלה דמסקנה ללו הכי הוא: קופא סכא פלגא. גפן שהוקינה בכרם הרי הוא כשאר זמורות שחולקין בהם ונוטל זה שחלה פלגא כשאר פירות דכיון דאורחה בהכי אדעתא דהכי נחם: **שטפה נהר**. וצלו לחלק העצים היה ליה כי שחלה דמיסתלק בלא זמניה וישקיל ריבעא. שטפה נהר שפמים שעוקרין לגמרי ופעמים שטופף את הקרקע והמחיסו ואין ראו לזכות בו כלום עד זמן מרובה: **ההוא נברא דמשין פרידיסא לחברי**. ומשכן לו כרם במשכתא דסורא א"י בנייתא: וקא. הוקין בזמנו שהיה ראו לכך: פירא הוי. עצים שבו ויטלם המלוה: **יבש האילן**. במשכתא קאי: **מה נקצץ זמנו**. שאין אדם קוצץ אילן שעושה פירות אלא זמנו שחלה לעשות פרי דכיון דלא אורחיה לאו פירא הוא ולאו אדעתא דהכי נחם: נפלו לה. לאשה. משניסת מת אביה ונפלו לה צירוסה: ימכרו

# המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קי.

עין משפט  
נר מצוה

**ימכרו וכו'.** אלאמא קרנא הוי דלוי פירא הוה הא תקון רבנן פירות לבעל: **הוקינו.** קפלה עליהן זקנה בלא זמנו: **לאו מי אוקימנא.** כחכמות בפרק האשה שנפלו לה נכסים (דף עט:): **בשדה אחרת.** שלא הימה הקרקע שלה שהיו דקלים בשדה של אחרים דהא כליא קרנא דידה לגמרי אף אמרת (ב) לישקליניהו בעל לכולהו: **ההוא שטרא.** שטר משכנתא דסורא במישלם שניא אליו ולא פירש בו מנין השנים: הכי גרסינן וקדים מלוה ואכליניהו לפירי. דשנה שלישית מקמי דתבעינה לדינא: **קרקע בחוקה צעליה עומדת.** אע"ג דלא תבעיה עד לאחר אכילת פירות אף בטר קרקע אוליין וכי מספקא לן שנה זו של מי אוקי ארעא בחוקה מריה ושלא כדון אכליניהו לפירי: **בחוקה אוליניהו עומדות.** כיון דקדים ואכליניהו והאחא לאפקי מיניה ימתי ראייה דלאו שלג הוו דבתר אכילת פירות אוליין: **והא ק"ל הלכתא כרב נחמן דיניי.** ורב נחמן קרקע בחוקה צעליה עומדת קאמר גבי שוכר מרחץ משנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב למדע בהשאלה (לעיל דף קב:) ואפילו בא צסוף המדש אמר כולו למשכיר כשנתעברה השנה: **הני מילי מילתא דלא עבידא לאיגלווי.** כלומר בטר קרקע ודאי איה לן למיזל ומיהו הני מילי כספק שאין עומד לעולם להתצטר כי ההוא דמספקא לן בין אם תפיס לשון ראשון ואי תפיס לשון אחרון: **אכל הכא מילתא עבידא לאיגלווי.** בסוף שיבאו עדי שטר ויעידו: **ואטרוחי כי דינא פרי זמני.** שמה דעין עם המלוה ואם נוטילאנו מידו עמדין אן לחזור ולבנותו מיד הלוה לאחר זמן: **מלוה אומר חמש וכו'.** מילתא אחרימי היא. מלוה ולוה שבאו לדון מלוה אומר חמש שנים משכנתא לי ואין השטר לפנינו ולוה אומר לשלש וכו' אמר אכלתה שלש: **מגו דאי בעי אכר לקוחה היא בידו.** לעולם ואכלתיה שני חזקה ואכר השטר ממני: **לא סבירא לכו הא דאמר רב יהודה.** ולא אמרינן מגו שהדברים מוכיחין שהוא רמאי שאמר אכר השטר והאי שטרא לא דמי לשטר וזני דאילו שטר וזני לעדות שמכרה לו הוא בא וכי עד עולם תאמר לו להזהר בו אמור רבנן ציה עד תלת שנין מצי לאיזדורוי איניש בשטרא טפי לא מיוחדר דקסבר לא יא עוד ערעור עליה אלא זה שהוא מודה ששטר משכנתא הוא לראיית מנין שנים של אכילת פירות לגבינא דאכילת פירות דמנין השנים קאי ומיוחדר זהיר ציה

## הגהות הב"ח

(א) גפ וקדים מלוה: (ב) רש"י ד"ה בשדה וכו' דלישקליניהו:

## מוסף רש"י

האי משכנתא דסורא דכתבי הכי בו. והקנתא דרבנן הוא הך משכנתא משום דמלוה להביר על שהיה אכיר לכלל הפירות משום רכיה. אבל בנשיאף מותר. כעין משכנתא דסורא. שמהו עשר מנה על שיהו וסוף עשר שנים חזר הקרקע לבעלים בחנם ומלא קונה פירות של כל שנה במנה ואין כאן צ"ר ריבוי. ואע"פ שאין הפירות כפלים, הכרי הוא קרוב לשכר וקרוי להפטר. שמקבל פירות כל שנה במנה ואפילו בשנת שדטון שלא היה שני פירות השנה דינר (והרשב"א ברב דהה).

כשעושים קצת מלאכה דאי לאו הכי מה מכירה שייך בהם דמי יקנה וה"ג מיירי דאיכא בזמנים קצת פירי ולכן הוו קרנא אפילו לאזני ולפי שאין עושין אלא פירות מועטין ילקח בהן קרקע ויאכל פירות וזהו טובת שיהם אבל בשמעתין דליכא פירי או העניס מיקרו פרי לאזני ו"ל דמ"מ מוכח שפיר דקרנא הוי אפילו כשיש לגמרי ולהכי קאמר נתא קמול ילקח בהן קרקע אפילו מעתה שעושים קצת פירות לטובתו של בעל ופליג "וארשב"ג דאמר לא תמכור משום שנה צית אציה ולא חיישין לטובת הבעל כל זמן שעושים קצת פירות עד שמיש לגמרי לגמרי ואז ילקח בהן קרקע אבל לאזני דאמר פירי הוי וכשיש לגמרי נוטל בעל הצית הכל אם כן אין זה טובת הבעל מה שלקח בהן קרקע ואוכל פירות משנו כי טוב לו יותר להמתין מעט עד שמיש לגמרי ויהא הכל שלו: **א"ל רבינא רב אשי משכנתא דסורא אם אמר אקוחה היא בידו ה"ג דנאמן בו.** אלא ודאי לא מהימן הקשה הדין רבי אלחנן דהא תנן (ב"ב דף נח.) חזקה הבתים בו חזקה ג' שנים ואומר ר"י דהתם בטעוין שמחזיק בה בגזל הוא חזקה שהיה לו למחות תוך שלש כי יודע בודאי כיון שנתכם לה בגזל אם ישתוק לו ג' שנים ולא ימחה שיטעון על ידי ג' שנים שהיה שלו ולכן היה לו למחות שידוע לכל שמקני חכמים למחות תוך שלש ואם לא מיחה הפסיד אבל כשמשכנתא בא לידו סובר המקשה כי לא תקנו חכמים אין לחוש שאחר ג' יטעון שקר ואי"ת אם כן לעולם יהיה בעל הקרקע נאמן וומר שבגזל הוא בא מגו דאי בעי אמר משכנתא היה אלך או לפירות הורדתי ו"ל דהוי מגו כמקום עדים דלכן סהדי אם היה בא בגזל לא היה שומק אלא היה מוחה אז נמי אין זה מגו שאין טוען ברצון משכנתא היה או לפירות הורדתי לפי שסבור להוציא גם הפירות שכבר אכל אז נמי חשיב מגו להוציא כיון שאכלה שני חזקה וקשה דעמא דכשלא שנים היא חזקה משום דעד שלש שנים מיוחדר איניש בשטריה טפי לא מיוחדר והשתא הלא ע"כ לר"ך לשמור לעולם כי שמה יטעון זה משכנתא היא וע"כ נראה דלא בעי למימר שלא יאה נאמן [ולומר] לקוחה היא בידו אלא שואל מה תקנה יעשה הממשכן שלא יוכל להחזיק ולטעון לקוחה היא בידו דמחאה נראה דלא מהניא אלא כשאומר פלינא אכיל ארעאי בגולותא ומשני רב אשי דאיבעי ליה למחוי ולומר תוך שלשה דעו כי משכנתא היא בידו דתשיבא שפיר מחאה ציה האי גוונא וכי האי גוונא יש לפרש בפי חזקה הבתים (שם דף נה:) ושם גבי זלי וטעין ואמר לפירות הורדתי נאמן ואף על גב דהתם רב אשי פריך לרב כהנא ואי לפירות אחמיה מאי הוה ליה למיעבד ורב כהנא משני דאיבעי ליה למחוי ומייתי ראייה ממשכנתא דסורא וכשמעתין רב אשי משני איבעי ליה למחוי וכן משני רב אשי התם כההוא פירקא (דף נח.) גבי האי מאן דזיין דקלא לתצירה איכא למימר דרב אשי התם קיבל שניטא מרב כהנא ולחייב משני ליה איהו נמי הכי: **ה"א משכנתא דסורא בו.** אע"ג דהא גופא דהכא אפשר דמשכנתא דסורא הוי שייך שפיר לאקשווי צהאי לישגא לפי משכנתא דסורא הוה קיס ליה שתקנו חכמים לעשות להכי קאמר אלא מעתה תקנת משכנתא דסורא וכו':

**ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות אימא והוקינו ואיבעית אימא לאו מי אוקימנא להדיא** כגון שנפלו לה בשדה אחרת דקא כליא קרנא: **ההוא שטרא דהוה כתוב ביה שנין סתמא מלוה אמר שליש לוח אמר ששים** (ב) קדים מלוה ואכליניהו לפירי מי נאמן רב יהודה אמר קרקע בחוקה בעליה קיימא רב כהנא אמר פירות בחוקה אוכלינהו קיימי והלכתא כוותיה דרב כהנא דאמר פירות בחוקה אוכלינהו (ב) (קיימי) והא ק"ל "דהלכתא כוותיה דרב נחמן "דאמר" קרקע בחוקה בעליה עומדת התם מילתא דלא עבידא לאיגלווי היא הכא מילתא דעבידא לאיגלווי היא ואמרוהו בי דינא תרי זמני לא מטרחינן מלוה אומר חמש לוח אומר שלש א"ל אייתי לי שטרך א"ל שטרא אירכס לי אמר רב יהודה מלוה נאמן מגו דאי בעי אמר לקוחה היא בידו א"ל רב פפא לרב אשי רב זביד ורב עירא לא סבירא להו הא דרב יהודה מאי טעמא האי שטרא הוה דלגובינא קאי מיוחדר זהיר ביה ומיכבש הוא דכבשיה לשטריה סבר אוכלה תרתין שנין יתירתא א"ל רבינא לרב אשי אלא מעתה "האי משכנתא דסורא דכתבי הכי במיזלם שניא אליו תיפוק ארעא דא בלא כסף היכא דכבשיה לשטר משכנתא ואמר לקוחה היא בידו הכי נמי דמדינן וכי מתקנו רבנן מילתא דאתי בה [לידי] פסידא א"ל התם תקינו ליה רבנן דמרי ארעא יהיב טסקא וכרי כריא ארעא דלית לה כריא ולא יהיב טסקא מאי א"ל דאיבעי ליה למחוי לא אימחא מאי איהו הוא דאפסיד אנפשיה ארים אומר למחצה ירדתי ובעל הבית אומר לשליש הורדתי מי נאמן רב יהודה אמר בעל הבית נאמן רב נחמן אמר "הכל כמנהג המדינה סבור מינה לא פליגי הא באתרא דשקיל ארים פלגא הא באתרא דשקיל ארים תילתא אמר להו רבי בריה דרב יודן דת שמואל הכי אמר אביי אפילו באתרא דשקיל ארים פלגא פליגי רב יהודה אמר בעל הבית נאמן דאי בעי אמר שכירי ולקטי הוא: "יתומים אומרים אנו השבחנו ובעל חוב אומר אביכם השביח על מי להביא ראייה סבר

דאיבעי ליה למחוי ולומר תוך שלשה דעו כי משכנתא היא בידו דתשיבא שפיר מחאה ציה האי גוונא וכי האי גוונא יש לפרש בפי חזקה הבתים (שם דף נה:) ושם גבי זלי וטעין ואמר לפירות הורדתי נאמן ואף על גב דהתם רב אשי פריך לרב כהנא ואי לפירות אחמיה מאי הוה ליה למיעבד ורב כהנא משני דאיבעי ליה למחוי ומייתי ראייה ממשכנתא דסורא וכשמעתין רב אשי משני איבעי ליה למחוי וכן משני רב אשי התם כההוא פירקא (דף נח.) גבי האי מאן דזיין דקלא לתצירה איכא למימר דרב אשי התם קיבל שניטא מרב כהנא ולחייב משני ליה איהו נמי הכי: **ה"א משכנתא דסורא בו.** אע"ג דהא גופא דהכא אפשר דמשכנתא דסורא הוי שייך שפיר לאקשווי צהאי לישגא לפי משכנתא דסורא הוה קיס ליה שתקנו חכמים לעשות להכי קאמר אלא מעתה תקנת משכנתא דסורא וכו':

צד א מ"י פ"ב מהל' אשות ה"ל כג סמג עשין מת טושי"ע אה"ע סי' פה סעיף ד':  
צ"ה ב מ"י פ"ז מהלכות שבת ה"ל פ"ו סמג עשין פט טור ש"ע ח"מ סי' קנ סעיף א וסי' ע"ב:  
צ"ג ג מ"י ע"ס סמג ע"ס טושי"ע ח"מ סי' קנ סעיף א וסי' ע"ב:  
צ"ד ד טושי"ע ע"ס סי' קנ סעיף א:  
צ"ה ה מ"י פ"ח מהל' גלוהין והפסוק ה"ל ה סמג עשין קנ טושי"ע ח"מ סי' של סעיף ה':